

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 kwietnia 2017 r.

sprawy **A.T.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 listopada 2016 r., sygn. akt II AKa .../16,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt V K .../14,

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego A.T..**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2016 r., w sprawie V K .../14, uznał A. T. za winnego popełnienia czynu z:

1. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 zł;

2. art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 298 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 150 złotych.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu A. T. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 kwietnia 2014 r. do dnia 24 września 2014 r., karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 złotych.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się obrońca oskarżonego i we wniesionej na jego korzyść apelacji, na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania karnego w sposób mający wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. przez przekroczenie przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i ocenę niektórych dowodów sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz pominięcie niektórych dowodów istotnych dla oceny wiarygodności zeznań świadka M. W., które Sąd uznał za w pełni wiarygodne i rzetelne w sytuacji, kiedy prawidłowa ocena zeznań świadków [...] powinna skłonić Sąd do ustalenia, że M.W. w części swoich zeznań mijał się z prawdą;

2. naruszenie przepisów postępowania karnego w sposób mający wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez przekroczenie przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i ocenę niektórych dowodów sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego i ustalenie, że zamiarem oskarżonego A.T. było usiłowanie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 300.000 zł, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, że zamiar ten dotyczył jedynie kwoty 43.000 zł w szczególności przy założeniu, że wynikała ona z podziału ogólnej kwoty w wysokości 130.000 zł na osoby uczestniczące w pozorowanej kolizji — co wynika w szczególności z wyjaśnień oskarżonego A.T., zeznań świadków [...] zarejestrowanych nagrań rozmów oskarżonego A.T. z M. W.;

3. naruszenie przepisów postępowania karnego w sposób mający wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez przekroczenie przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i ocenę niektórych dowodów sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez ustalenie, że oskarżony A. T. był organizatorem kolizji drogowej w sytuacji, kiedy prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna skłonić Sąd do ustalenia, że organizatorem kolizji drogowej był M. W., co potwierdzają zeznania J. J., M. G. oraz pośrednio wniosek taki daje się wysnuć z zeznań [...];

4. naruszenie przepisów postępowania karnego w sposób mający wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez przekroczenie przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i ocenę niektórych dowodów sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 15 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie - w sytuacji, kiedy prawidłowa ocena materiału dowodowego w szczególności zarejestrowane nagrania rozmów oskarżonego A.T. z M. W. jednoznacznie wskazują, że oskarżony A. T. dobrowolnie odstąpił od dokonania doprowadzenia M. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Z ostrożności procesowej, w sytuacji gdyby Sąd nie uwzględnił podniesionych zarzutów, obrońca podniósł także zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu A.T. w wysokości 4 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 150 zł, podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczy jej znacznie niższy wymiar, przy jednoczesnym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, tym bardziej, że nie istnieje niebezpieczeństwo powrotu do przestępstwa oskarżonego A.T., a należyte uwzględnienie dyrektyw sądowego wymiaru kary pozwala na wymierzenie oskarżonemu A. T. kary łagodniejszej.

Na zakończenie obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie, w przypadku nie uwzględnienia zarzutów z pkt 1-4 apelacji, a mając na względzie zarzut rażącej niewspółmierności kary, wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej nie przekraczającej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej

wykonania przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu m.in. apelacji obrońcy oskarżonego A. T., Sąd Apelacyjny w [...] orzeczeniem z dnia 14 listopada 2016 r., sygn. II AKa .../16, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że:

- uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego A. T.;
- w zakresie czynu z pkt 1, przypisany oskarżonemu czyn zakwalifikował z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za podstawę skazania czynu przypisanego mu w pkt 2 przyjął art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 298 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zaś za podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;
- w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

We wniesionej na korzyść skazanego kasacji obrońca podniósł zarzut rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa, tj:

1. art. 15 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, kiedy A. T. dobrowolnie odstąpił od dokonania zarzucanego mu czynu usiłowania niekorzystnego rozporządzenia mieniem i w konsekwencji skazanie za ten czyn na karę pozbawienia wolności w wysokości 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
2. art. 424 § 2 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. przez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku do wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów, tj. w zakresie orzeczonej przez Sąd pierwszej instancji kary grzywny. W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej skazanego A.T. i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wbrew stanowisku autora kasacji i wagi podniesionych w niej uchybień,

kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego nie potwierdziła zarzutu obrońcy skazanego, jakoby Sąd ten dopuścił się obrazy art. 424 § 2 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nieustosunkowanie się do zarzutu apelacji rażącej niewspółmierności orzeczonej kary grzywny. Sąd odwoławczy zaaprobował ocenę Sądu pierwszej instancji, co do znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynów, uwzględniając tak warunki osobiste, rodzinne, jak i możliwości zarobkowe skazanego. Sąd Apelacyjny wymierzając skazanemu A. T. kary pozbawienia wolności orzekł je w wysokości odpowiednio niższej niż uczynił to Sąd Okręgowy z uwagi na zmianę podstawy prawnej wymiaru kary. Podzielił jednocześnie stanowisko Sądu Okręgowego w przedmiocie znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych m.in. skazanemu, wyrażającego się w szczególności sposobie działania i motywacji. Argumentacja ta odnosi się także do kary grzywny, bowiem w uzasadnieniu wskazano, że „kary jednostkowe wymierzone A. T. (...) Sąd Apelacyjny uznał za współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynów i odpowiednie z punktu widzenia zadań prewencyjnych”. Stanowisko to uznać należy za wystarczające wobec skąpej i polemicznej argumentacji zawartej w apelacji. Na marginesie należy zauważyć, że zupełnym nieporozumieniem jest wskazywanie rzekomego naruszenia art. 424 § 2 k.p.k., ponieważ przepis ten odnosi się do uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, a orzeczenie Sądu Apelacyjnego w odniesieniu do kary grzywny nie miało charakteru reformatoryjnego.

Obraza prawa materialnego, na co niejednokrotnie zwracał uwagę Sąd Najwyższy, polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić więc o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń

faktycznych przyjętych za jego podstawę. Stawiany w kasacji przez jej autora zarzut obraży art. 15 § 1 k.k., sprowadzający się do stwierdzenia, że skazany dobrowolnie odstąpił od dokonania zarzucanego mu czynu, jest niczym innym jak kwestionowaniem dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zamiar z jakim działał sprawca należy bowiem do ustaleń faktycznych, a te, za Sądem Okręgowym, Sąd Apelacyjny zaaprobował i w uzasadnieniu przedstawił przekonywującą ich ocenę. Zdaniem Sądu Odwoławczego ujawniony materiał dowodowy, wskazuje, że m.in. skazany A. T. nie odstąpił od dążenia do dokonania i usiłował doprowadzić pokrzywdzonego do wypłacenia kwoty 130.000 zł, zaś okoliczność, że decyzję pozostawił pokrzywdzonemu mówiąc, że *jak będziesz chciał to coś ...rzucisz, nie będziesz chciał to nie rzucisz* nie może być uznana za odstąpienie od próby doprowadzenia pokrzywdzonego do przekazania mu tej kwoty (k. 2 uzasadnienia SA).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie

kc